

*Marjan Minnesma
en Jan Terlouw*

**BEZORGDE
BRIEVEN**

OVER DE WERELD
VAN ONZE KINDEREN

INKIJKPAGINA'S

UITGEVERIJ BALANS

ZONDAG 25 OKTOBER 2020

Beste Jan,

Een mooie zondag om te beginnen met onze ‘briefwisseling’, de eerste dag van de wintertijd. Heerlijk mijn gestolen uur weer terug te krijgen. Gisteren was ik met een vriendin naar de Marker Wadden. Fascinerend hoe snel allerlei vogels en planten zo’n nieuw stuk land weten te vinden. De ‘makers’ van dit nieuw land worden zelf ook steeds weer verrast. Hoe komt die mol op dat eiland? Na een jaar waren er al bijna honderdvijftig vogelsoorten gezien, tot de zeearend aan toe. Dat laat zien hoe snel veranderingen kunnen gaan en hoe bijvoorbeeld insectensoorten die het moeilijk hebben zo’n nieuw gebied nu al bevolken. Dat geeft de burger weer moed.

De weekendkranten geven weer nieuw voedsel voor de geest. Veel denkers proberen te duiden waar de grote onvrede bij steeds grotere groepen mensen vandaan komt. Ik ben benieuwd hoe jij dat ziet. Een paar weken geleden stond er een artikel in *Trouw* over het nieuwe boek van Michael J. Sandel, een bekend filosoof die nu professor aan Harvard is. Ik ben ooit afgestudeerd op het onderwerp internationaal verdelende rechtvaardigheid

(*international distributive justice*) en Sandel was één van de filosofen die veel schreef over rechtvaardigheid, dus die bleef ik een beetje volgen. In dit boek, dat vertaald is als *De tirannie van verdienste. Over de toekomst van de democratie*, betoogt hij dat in de huidige individualistische samenleving alles ‘je eigen verdienste is’. Dus als je slaagt ben je een held, maar als je faalt is dat ook helemaal je eigen schuld. Veel mensen hebben helemaal niet het gevoel dat ze hun leven in eigen hand hebben, maar krijgen toch het gevoel dat ze hebben gefaald als ze het niet beter of zelfs slechter krijgen. Dat is een aanslag op het ego en er ontstaat wrok. Volgens Sandel is de grondtoon van het populisme wrok jegens de elite. Mensen die niet gestudeerd hebben weten dat de elite op hen neerkijkt. Ik vond het wel een interessante analyse dat juist Donald Trump de onvrede van veel kiezers goed wist te verwoorden, omdat hij zich ook zijn hele leven genegeerd voelde door de financiële, intellectuele en politieke elite. Hij kon op een authentieke manier dat gevoel van vernedering uitdrukken, was de analyse. Ik ben heel benieuwd hoe deze [Amerikaanse, red.] verkiezingen zullen aflopen. Wat heeft die man in vier jaar veel schade aangericht.

Een heel ander artikel in *NRC Handelsblad* van dit weekend over socioloog Hartmut Rosa (in een mooie serie van Bas Heijne) benadert de onvrede vanuit de sociologie en legt veel minder nadruk op elite versus de anderen, maar meer op onze verhouding tot de wereld. Daar wordt de grondtoon van de moderne tijd beschreven als

het idee dat wij mensen alles autonoom en soeverein kunnen beheersen. Een soort vals gevoel van almacht, terwijl we geconfronteerd worden met allerlei zaken die we niet kunnen beheersen, van klimaatverandering tot sociale ongelijkheid. Hij gebruikt het woord ‘resonantie’ om uit te leggen dat de moderniteit uit balans is: ‘We missen resonantie in onze relatie met de natuur, geschiedenis, met andere mensen en ook in die met onszelf, ons lichaam.’ Daar kun je inderdaad wel een boek over schrijven, wat hij ook heeft gedaan.

Slaag jij er nog regelmatig in om boeken te lezen, gewoon omdat ze je interesseren? Bij mij ligt er meestal in de zomer- en kerstvakantie een stapel klaar om alles in te halen, wat natuurlijk zelden lukt. Soms neem ik lezingen over een bepaald onderwerp aan, omdat ze me dwingen om dan tussen de bedrijven door de relevante boeken of artikelen te lezen.

Enfin, beide artikelen gaan dus over onmacht. En dat maakt vaak boos. Ben benieuwd wat jij ervan vindt en wat de politiek te doen staat om die onrust te beteugelen of te kanaliseren.

Warme groet!

Marjan

WOENSDAG 28 OKTOBER 2020

Lieve Marjan,

Dank voor je brief. Hoewel we elkaar nog niet goed kennen, schrijf ik toch maar 'lieve' als begroeting. Nadat ik vele jaren in Engels- en Franssprekende landen heb gewerkt en gewoond, waar men elkaar aanschrijft als *dear* en *chère*, ben ik het moeilijk gaan vinden vrouwen die ik ken als *beste* te begroeten. Bij mannen ligt dat gevoelsmatig net wat anders. Waarom? Het zal wel een cultuurkwestie zijn. Daar moet jouw professor Sandel van de verdelende rechtvaardigheid zich maar eens over buigen.

Ik heb het eerst van je gehoord toen je de Staat der Nederlanden voor de rechter daagde. De Staat had ingestemd met de afspraken uit 2015 in Parijs, op grond waarvan eind 2020 de uitstoot van broeikasgassen met ten minste 25 procent moet zijn verminderd ten opzichte van 1990. Dat zou niet worden gehaald. Wanneer was dat proces? In 2012 of 2013? Daarna hebben we elkaar enkele malen ontmoet als we beiden spraken op een congres over klimaatverandering of iets daaraan verwant. Er zit weinig licht tussen onze opvattingen daarover en ik heb bewondering voor je inzet.

Het is weer wintertijd, zoals het hoort. De zon op z'n hoogst omstreeks het midden van de dag. De Europese Commissie wil af van het tweemaal per jaar verzetten van de klok. Ieder land mag zelf kiezen hoe die klok komt te staan. Ik hoop van harte dat wij kiezen voor wat we nu de wintertijd noemen. Ik moet er niet aan denken dat het in december 's morgens pas om halftien licht wordt. En midzomer 's avonds licht tot bijna elf uur hoeft voor mij ook niet.

Voor de komende dagen gaat mijn aandacht vooral uit naar de Amerikaanse verkiezingen, aanstaande dinsdag. Wat een jaren zijn het geweest, met zo'n narcist in het Witte Huis. Ongelofelijk, dat zou je als romanschrijver niet durven verzinnen. Ik sprak onlangs in de Deventer Schouwburg en ik vroeg het publiek wie er dacht dat Trump zou worden herkozen. Niet meer dan enkele handen gingen omhoog. Daarna vroeg ik wie *vreesde* dat hij zou worden herkozen. Toen gingen alle handen omhoog.

Ik ben ook hoopvol. Aan mijn tijd in Amerika als natuurkundige in het begin van de jaren zestig heb ik een zwak plekje in mijn hart voor de vs overgehouden, al gruw ik van tal van aspecten van dit onsociale, marktverheerlijkende land. Ik heb vele hartelijke, weldenkende, geestige Amerikanen leren kennen en denk en hoop dat er genoeg van zijn om de heer Trump volgende week naar een onschadelijke plek te verbannen.

Wat ons verbindt, is onze zorg om de aarde, een zorg die de huidige president van de vs niet met ons deelt. Je verwees in je brief naar de gedachten van de Duitse socioloog Hartmut Rosa, die denkt dat de huidige moderne wereld stoelt op het idee dat we onze omgeving, waaronder de natuur, helemaal in onze macht kunnen krijgen. Ik ken zijn boek *Leven in tijden van versnelling. Een pleidooi voor resonantie* niet, maar ik begrijp dat hij daarin betoogt dat we resonantie missen met onder andere die natuur.

Mij spreekt dat woord resonantie in dit verband niet zo aan. Dat is zo iets als meetrillen, dezelfde frequentie hebben. Ik hou van harmonie, maar verschillen zijn ook boeiend.

Hoe dan ook, wij zullen het vast veel hebben over onze relatie met de natuur, in resonantie of in harmonie. De natuur die zo sterk is, zoals jij weer eens zag in de Marker Wadden. Ik verwonder me daar ook vaak over, bijvoorbeeld als ik zie hoe een stuk verlaten asfaltweg na een jaar alweer aan het bezwijken is onder de groeikracht van grassprietjes die erdoor beginnen te prikken. Maar het is ook een natuur die kan bezwijken als we maar doorgaan met te doen alsof het niet op kan, met mishandelen en niet cureren, met nemen en niet geven.

Is er al een uitspraak in het hoger beroep op de uitspraak inzake je proces tegen de Staat? Ik moet zeggen dat ik er als voormalig parlementariër wel moeite mee heb dat de

rechter op de stoel van het parlement moet gaan zitten. Want het is toch in de eerste plaats de taak van het parlement om af te dwingen dat een regering doet waartoe zij verplicht is. Maar daar hebben we het vast nog wel nader over. Voor nu een hartelijke groet,

Jan

INKIJKPAGINA'S

WOENSDAG 28 OKTOBER 2020

Lieve Jan,

Wat een leuk verjaardagscadeau, een brief van jou! Ja, de aanhef in het Nederlands wordt al snel of heel formeel (geachte) of een beetje onpersoonlijk (beste), terwijl *lieve* op de een of andere manier toch anders voelt dan *dear* of *chère* en in ieder geval een bepaalde mate van vertrouwdheid vraagt. Ik herinner me dat ik ooit jouw sidekick ben geweest bij een programma in Paleis Het Loo dat ze *De Wereld Draait Duurzaam* hadden genoemd. Dat was de eerste live-ontmoeting denk ik. Voor mij was je vooral de man die ik kende van allerlei boeken uit mijn jeugd. Ik wist natuurlijk dat je ook actief was bij D66, maar in jouw actieve periode was ik daar nog niet zo mee bezig. Ik kan me voorstellen dat je die bijeenkomst niet meer in de tijd kunt plaatsen (ik moest het ook opzoeken). Ik had daar nog wat foto's van, en zo kon ik terugvinden dat dat op 28 april 2011 was. Ik had je toen heel formeel een *Geachte heer Terlouw*-mail gestuurd ter voorbereiding (dat werd dus een vrije improvisatie, weinig voorbereiding). Natuurlijk in de u-vorm, want zo ben ik opgevoed. Na afloop mailde je dat we

best een goed team waren. Inmiddels kunnen we dus wel overstappen op *lieve*, denk ik.

Tijdens mijn eerste stage (ik denk dat ik negentien jaar oud was), hebben mijn stagebegeleiders dat ‘u’ er ook echt uit moeten slaan. Ik vond het heel moeilijk om iemand van dertig jaar ouder ‘je’ en ‘jij’ te noemen. Mijn ouders heb ik altijd ‘u’ genoemd. Zoals mijn vader zei: ‘Ik heb niet met je geknikkerd, dus dan zeg je “u”’. Ik wilde mijn kinderen dat ook aanleren, maar mijn man vond dat onzin. Dus ze noemen mij ‘u’ en mijn man ‘je’. Vinden zij heel gewoon. Ik merk bij anderen dat het inmiddels heel ongebruikelijk is om nog ‘u’ te zeggen tegen je ouders. Mijn oudste dochter die studeert stapt inmiddels over op ‘je’. En dat is best natuurlijk. Ook dat is in het Engels veel makkelijker, gewoon iedereen ‘you’ noemen.

Als ik door mijn mails uit de dagen rond 28 april 2011 blader, zie ik dat ik toen volop bezig was met onze actie *Wij Willen Zon*. Dat was – naar later bleek – de eerste collectieve inkoopactie van zonnepanelen in Europa. Namens duizenden Nederlanders kochten wij vijftigduizend zonnepanelen (per paneel zo’n 180 tot 235 wattpiek) met omvormers uit China, plus montagemateriaal uit Nederland. Door alles zelf te doen: de inkoop bij de fabriek, het vervoer per schip, vervolgens het vervoer met vrachtwagens vanaf de haven en vervolgens naar de voortuinen van die duizenden deelnemers, haalden we

alle kosten en marges voor tussenpersonen eruit en boden we setjes panelen aan met toebehoren (3, 8, 12 of 16 panelen) voor plat of schuin dak, voor een prijs die toen ongeveer een derde onder de marktprijs lag. Over dat project kan ik een heel boek schrijven, vermoed ik, maar dat ga ik nu niet doen. Ik heb er wel heel veel van geleerd en ook gemerkt dat ik dat ondernemende, het doen, erg leuk vind. Je moet er wel lol in hebben om al die beren van de weg te tikken. Anders is zo'n project heel stressvol, vrees ik.

De boot met de eerste lading panelen zou vertrekken op het moment dat de kernramp in Fukushima plaatsvond. De boot moest omvaren en alles kwam vijf dagen later in Europa aan. De vrachtwagens die ik had besteld bleken niet vijf dagen te wachten... Uiteindelijk is het toch allemaal gelukt en dachten heel veel mensen en organisaties daarna: hé, wat een goed idee, dat collectief inkopen kunnen wij ook, waarna we massaal werden nageaapt. En dat is nou precies wat we wilden. Ik ontving gisteren nog een brief van Vereniging Eigen Huis, die aanbood mee te doen met een collectieve inkoopactie voor zonnepanelen. Toch grappig.

Ik las op Wikipedia dat je in 1964 promoveerde aan het FOM-Instituut voor Plasmafysica in Rijnhuizen op onderzoek naar kernfusie. Heb je daar nog lang iets mee gedaan? Of ben je kort daarna in de politiek beland en schoof de wetenschap naar de achtergrond? Kernfusie is

natuurlijk lang een belofte geweest. Volg je dat vakgebied nog een beetje? Gaan we ooit nog duurzame energie via die weg krijgen?

Je laatste zinnen over onze rechtszaak vragen natuurlijk om een reactie, want er zijn veel mensen die intuïtief zeggen dat de rechter hier op de stoel van het parlement of de politiek gaat zitten. Zo werd het ook *geframed* door de vvd en het cda en dat werd, zeker in het begin, klakkeloos door veel media overgenomen. Het zou natuurlijk fijn zijn geweest als de politiek had gedaan wat ze moest doen en waar ze voor getekend had, maar helaas was dat niet het geval.

Ik wil je graag wat meer over onze zaak vertellen en waarom ik denk dat onze zaak juist in essentie de kern laat zien van de trias politica en geen aanval is op die scheiding der machten. In een rechtsstaat kun je als burger gelukkig naar de rechter stappen als je beschermd wilt worden tegen een almachtige overheid die zeer schadelijke dingen doet met grote negatieve gevolgen voor jou als burger (in juridische termen: een overheid die een onrechtmatige daad pleegt). In Nederland kan ook een ngo (een niet-gouvernementele organisatie) naar de rechter stappen voor een algemeen belang dat in de statuten staat.

Ook greep de rechter in Groningen in: de gaswinning en de daarbij behorende baten konden niet boven de veiligheid van Groningers worden gesteld. De rechter be-

schermde de Groningers tegen een Staat die steeds de economie voorrang gaf.

In ons geval betoogden wij met Urgenda dat klimaatverandering nog deze eeuw enorme negatieve gevolgen gaat hebben, die met zeer grote kans gaan plaatsvinden en waar onze kinderen de nadelen van gaan ondervinden als wij niet voldoende ingrijpen. We kunnen beter spreken van ontwrichtende klimaatverandering dan van opwarming van de aarde, denk ik, want dat zegt beter waar we het over hebben. In de hele procedure heeft de Nederlandse Staat deze situatie van ‘gevaarzetting’ nooit weerproken. Sterker nog, vanaf het begin heeft de overheid erkend dat klimaatverandering een heel groot probleem is met zeer grote gevolgen in deze eeuw. Nederland behoorde eind jaren tachtig tot de landen die aan de wieg stonden van het Klimaatverdrag. Het Klimaatverdrag van de Verenigde Naties (UNFCCC) uit 1992 is een raamwerkverdrag waar het Kyoto Protocol (1997) uit voortkwam en ook de overeenkomst van Parijs in 2015. Nederland heeft steeds alles ondertekend wat daarmee te maken had en had ook jarenlang in allerlei documenten vastgelegd dat gevaarlijke klimaatverandering zo veel mogelijk voorkomen moest worden en dat Nederland zijn deel moest en zou doen. Nederland had sinds 2008, net als andere geïndustrialiseerde landen, vastgelegd dat in 2020 tussen de 25 en 40 procent minder broeikasgasen zouden moeten worden uitgestoten om onder de

twee graden opwarming te blijven. (Dit was dus nog vóór Parijs, waar de lat nog hoger werd gelegd, namelijk om te proberen onder de 1,5 graad te blijven).

In 2010 zei minister Jacqueline Cramer van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer terecht dat wij als grote uitstoter dan niet aan de ondergrens zouden moeten zitten, maar in 2020 minimaal 30 procent minder zouden moeten uitstoten. Dat is ook even de overheidsdoelstelling geweest en was in het regeerakkoord vastgelegd. Het volgende kabinet-Rutte 1 halveerde dat ongeveer, zonder goede onderbouwing. Wij denken altijd dat wij zo'n klein landje zijn en dat het daarom onzin is om hier iets te doen, maar van de ongeveer tweehonderd landen in de wereld, behoren wij tot de 20 procent met de hoogste uitstoot in absolute zin. 80 procent van alle landen stoot dus minder uit dan wij. Als wij dus al vinden dat we niet ons eerlijke deel zouden moeten doen, dan kan 80 procent van de landen al helemaal op de rug gaan liggen. Van de groep grote uitstoters met meer dan tien miljoen inwoners staat Nederland in de top 10 als je de uitstoot per hoofd van de bevolking bekijkt. Het is ook eerlijker om naar dat laatste te kijken, want dat China in absolute zin de grootste uitstoter is, is logisch met een inwoneraantal van meer dan een miljard mensen. Maar per hoofd van de bevolking stoot Nederland veel meer uit dan China en India.

Wij Nederlanders wijzen graag naar anderen, maar als

je je eigen achtertuin niet op orde hebt, hoe kun je dan ooit aan anderen vragen meer te doen? Met een derde van ons land onder de zeespiegel en een nog groter deel dat gevoelig is voor de stijgende zeespiegel en hoge rivierstanden af en toe, is het voor Nederland van groot belang dat de hele wereld zo veel mogelijk teruggaat in uitstoot. Ik denk dat je dat pas aan anderen kunt vragen, als je zelf ook heel veel hebt gedaan. Helaas zijn wij een heel grote uitstoter en inmiddels ook het land met de minste duurzame energie van Europa. We hebben dus naar mijn mening niet veel overtuigingskracht als we anderen vragen meer te doen.

Enfin, de overheid had de gevaarlijke situatie erkend en er lag een norm van 25 tot 40 procent minder uitstoot van broeikasgassen in 2020. Urgenda heeft betoogd dat het onrechtmatig was om niet minimaal die 25 procent minder uitstoot te realiseren (maar liever 40 procent) en dat er een zorgplicht is van de overheid voor de Nederlandse burgers op basis van het burgerlijk wetboek. Het is dan een onrechtmatige daad als je niet voldoende doet en daardoor een groot gevaar met zeer grote waarschijnlijkheid werkelijkheid kan worden.

Even een analogie. Stel dat de overheid in honderden documenten heeft gezegd dat de dijken twee tot vier meter hoog zouden moeten zijn om ons te beschermen tegen de zee en dat de kans op grote negatieve gevolgen enorm is als we ze niet zo hoog maken. En stel dat er dan

een kabinet komt dat zegt, nou, ik vind één meter wel hoog genoeg. Vind je dan niet dat Nederlandse burgers naar de rechter zouden moeten kunnen gaan om af te dwingen dat de overheid zich houdt aan haar eigen norm van minimaal twee meter?

Dat is volgens mij precies de trias politica: een overheid mag heel veel, maar niet alles en burgers worden door de rechterlijke macht beschermd tegen een almachtige overheid die hun grote schade gaat berokkenen.

De rechtbank in Den Haag gaf ons op 24 juni 2015 gelijk. Het vonnis was bij voorraad uitvoerbaar verklaard en eigenlijk had de regering dus meteen moeten beginnen met de uitvoering. Dat deed ze niet. Ze ging wel in hoger beroep. De Staat had 29 verschillende gronden van beroep (grieven). Allemaal zaken waar ze het niet mee eens waren (dus zeker niet alleen het feit dat ze vonden dat de trias geschonden was, zoals ze de media en buitenstaanders wilden doen geloven). Aangezien de Staat al in beroep ging, hebben wij één zelfstandige grief opgebracht, namelijk dat we het niet eens waren met de redenering van de rechtbank dat Urgenda, omdat ze geen mens is, geen beroep mag doen op de mensenrechten uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). We kunnen als ngo misschien niet naar het mensenrechtenhof, maar we kunnen wel een beroep doen op dat verdrag, vonden wij. Het Hof in Den Haag oordeelde in ok-

tober 2018 dat alle grieven van de Staat, zoals dat zo mooi heet ‘geen stand hielden’ (lees: van tafel werden geveegd), maar dat onze ene tegengrief wel correct was. Urgenda kon een beroep doen op het EVRM (artikel 2 en 8).

Uit dat verdrag volgde ook een plicht om de burgers te beschermen (*duty of care*), net als uit het burgerlijk recht. Dus nadat we ook in hoger beroep hadden gewonnen, hadden we twee benen om op te staan, een *duty of care* gebaseerd op het burgerlijk recht uit het vonnis van de rechtbank en ook één gebaseerd op het EVRM van het Hof. Aangezien Europees recht van een hogere orde is dan Nederlands recht, hoefde het Hof zich niet meer uit te spreken over de rechtsplicht en de onrechtmatige daad uit het Burgerlijk Wetboek. Mocht de Hoge Raad in de volgende ronde vinden dat het EVRM niet van toepassing was, dan konden we nog steeds terugvallen op de uitspraak van de eerste rechter, was toen onze gedachte.

De Staat ging inderdaad in cassatie bij de Hoge Raad. Vóór de Hoge Raad uitspraak doet, krijgt hij altijd eerst advies van een advocaat-generaal (een zogenaamde conclusie). Ons geval was blijkbaar zo speciaal dat het advies aan de Hoge Raad in september 2019 van twee personen kwam: een advocaat-generaal en de plaatsvervangend procureur-generaal. Het advies van de heren was heel duidelijk: laat het arrest van het Hof in stand, het heeft het recht op de juiste wijze toegepast. En zo geschiedde: op 20 december 2019, de vrijdag voor het kerstreces van

de Tweede Kamer gaf de Hoge Raad Urgenda gelijk. De Nederlandse Staat moest definitief 25 procent minder broeikasgassen uitstoten en dat uiterlijk per 2020 bereiken.

En precies daar zijn we nu. Het jaar is al bijna om. Zonder corona zou die 25 procent sowieso nooit gehaald zijn, want het kabinet kwam pas eind april 2020 met een plan naar de Tweede Kamer, terwijl de regering al vanaf juni 2015 aan de uitvoering had moeten beginnen.

Wat veel mensen zich niet realiseren, is dat wij in deze zaak helemaal niets extreems vroegen. Om onder de 1,5 graad opwarming te blijven, is wat wij vragen niet eens genoeg. Als je deze tabel bekijkt en een rechte lijn trekt vanaf juni 2015, toen we voor het eerst wonnen, naar het

Uitstoot van broeikasgassen

eigen doel van de regering, namelijk 49 procent minder uitstoot in 2030, dan zie je dat ons vonnis (25 procent minder in 2020), precies op die lijn ligt. Dus eigenlijk vragen we gewoon: ga eens doen wat je zelf steeds zegt te gaan doen: haal eens een keer je doelen!

Sorry dat deze tweede brief langer is geworden dan ik me had voorgenomen. De rechtszaak heeft bijna acht jaar geduurd en heeft mensen in de hele wereld geïnspireerd. Ik had me dat helemaal niet zo gerealiseerd. Na het winnen kregen we heel veel reacties, zelfs van huilende mensen aan de telefoon, die vertelden dat deze zaak ze weer hoop gaf. Dat er misschien toch een weg was om lakse overheden te bevechten en meer actie af te dwingen.

Het winnen van onze zaak had ook tientallen andere zaken tot gevolg. Wij hebben al ons werk in het Engels vertaald of laten vertalen, zodat het voor veel meer mensen toegankelijk is en het anderen een paar jaar scheelt om alles uit te zoeken. In Ierland hebben we bijvoorbeeld een klimaatzaak bijgestaan die uiteindelijk ook daar bij de Hoge Raad is gewonnen. Ierland moet nu een beter klimaatplan maken. Hun oude plan resulteerde in een hogere uitstoot dan in 1990! En dat na het tekenen van het Parijs-akkoord. Het is treurig dat je naar de rechter moet om overheden te houden aan hun eigen woorden en akkoorden, maar ik ben blij dat het kan.

Ik laat het hierbij op mijn verjaardag. Vanwege corona komt er helemaal geen bezoek, maar nu ontvang je wel een snelle brief retour.

Warme groet,

Marjan

INKIJKPAGINA'S